

burde gøre indtryk, at så megen juridisk sagskundskab advarer imod lovforslaget.

Ændringsforslag

Af et *mindretal* (S):

Til § 1

1) Før den foreslåede affattelse af § 762, stk. 2, nr. 2, der bliver nr. 1, indsættes som nyt nummer:

»01. I § 60 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Ingen må deltage som dommer under domsforhandlingen i en straffesag, såfremt han tidligere i sagen har truffet beslutning om at varetægtsfængsle den pågældende alene efter § 762, stk. 2, medmindre sagen behandles efter § 925 eller § 925 a.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.«

2) I den foreslåede affattelse af § 762, stk. 2, ændres »eller af en bestemmelse i straffelovens 25. kapitel om forbrydelser mod liv og legeme« til: »§§ 244–246, § 250 eller § 252«.

Af *udvalget*:

Til § 2

3) Datoen »1. april 1987« ændres til: »1. juli 1987«.

Bemærkninger

Til nr. 1

Baggrunden for mindretallets ønske om ændringen er, at det fremsatte lovforslag giver mulighed for betydelig øget anvendelse af retshåndhævelsesarrest.

Ved beslutning om retshåndhævelsesarrest påhviler det dommeren at tage konkret stilling til ikke blot mistankens karakter, men også den forskyldte straf. En sådan stillingtagen, der nødvendigvis må ske på et ret spin-kelt grundlag i forhold til grundlaget for domsforhandlingen, vil undertiden skulle finde sted adskillige gange i forbindelse med efterforskningstidens forløb og, især når det drejer sig om den gældende lovgivning, un-

dertiden mange gange.

Der har i den senere tid været rejst kritik heraf, idet der vil kunne sættes spørgsmålstegn ved, om den eller de dommere, der har haft ansvaret for en måske langvarig retshåndhævelsesarrest, men i alt fald for en foreløbig stillingtagen til skyldspørgsmålet, og så bør kunne træffe den endelige afgørelse. En kritik af denne karakter, der selvsagt er begrundet i almindelige habilitetshensyn, er ikke udtryk for nogen konkret betonet kritik, men derimod for, at borgerne bør kunne have størst mulig tillid til afgørelsernes korrekthed, og hensynene hertil er ganske de samme som inden for forvaltningsretten.

Det er ikke mindretallets opfattelse, at den gældende ordning eller det fremsatte lovforslag om øget brug af retshåndhævelsesarrest er i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om retten til retfærdig rettergang. Men mindretallet ønsker at gøre opmærksom på, at Den Europæiske Menneskerettighedskommission i sin afgørelse af 9. oktober 1986 (sag nr. 10.486/83) enstemmigt har givet udtryk for, at den gældende danske ordning rejser alvorlige spørgsmål med hensyn til fortolkningen og brugen af artikel 6 i konventionen. Denne holdning hos kommissionen må forventes skærpet i forbindelse med vedtagelsen af en udvidelse af brugen af retshåndhævelsesarrest.

Til nr. 2

Det findes betænkeligt, at lovforslaget giver mulighed for varetægtsfængsling i retshåndhævelsesøjemed i forbindelse med overtrædelse af straffelovens § 241 og § 249, som er rene uagtsomhedsdelikter. Der bør i forbindelse med varetægtsfængsling i retshåndhævelsesøjemed lægges afgørende vægt på gerningsmandens forsæt til at begå en grov lovovertrædelse.

Såfremt der bør anlægges et strengere syn på uagtsomt manddrab i forbindelse med spirituskørsel, findes det at burde ske ved en ændring af strafferammerne.

Til nr. 3

Ændringen har alene baggrund i tidspunktet for udvalgsarbejdets færdiggørelse.